

STUART TURTON

**EVELYN
HARDCASTLE'I
SEITSE SURMA**

Inglise keelest tõlkinud Sash Uusjärv

Originaali tiitel:

Stuart Turton

„The Seven Death’s of Evelyn Hardcastle“

Raven Books / Bloomsbury Publishing Plc, 2018

Tekst © Stuart Turton, 2018

Kaart © Emily Faccini, 2018

Eestikeelne tõlge @ Sash Uusjärv ja AS Tänapäev, 2020

Toimetanud Ivi Vinkler

Kujundanud Virge Ilves

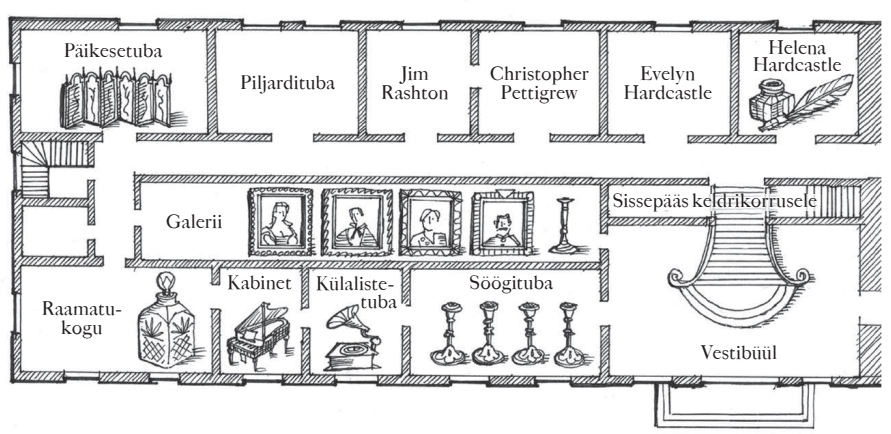
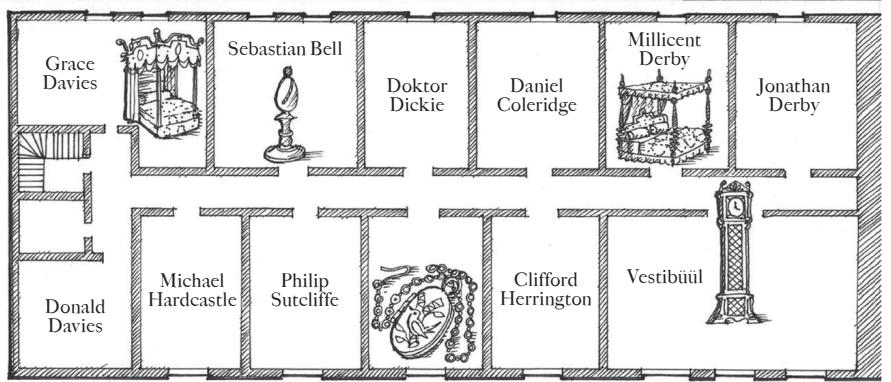
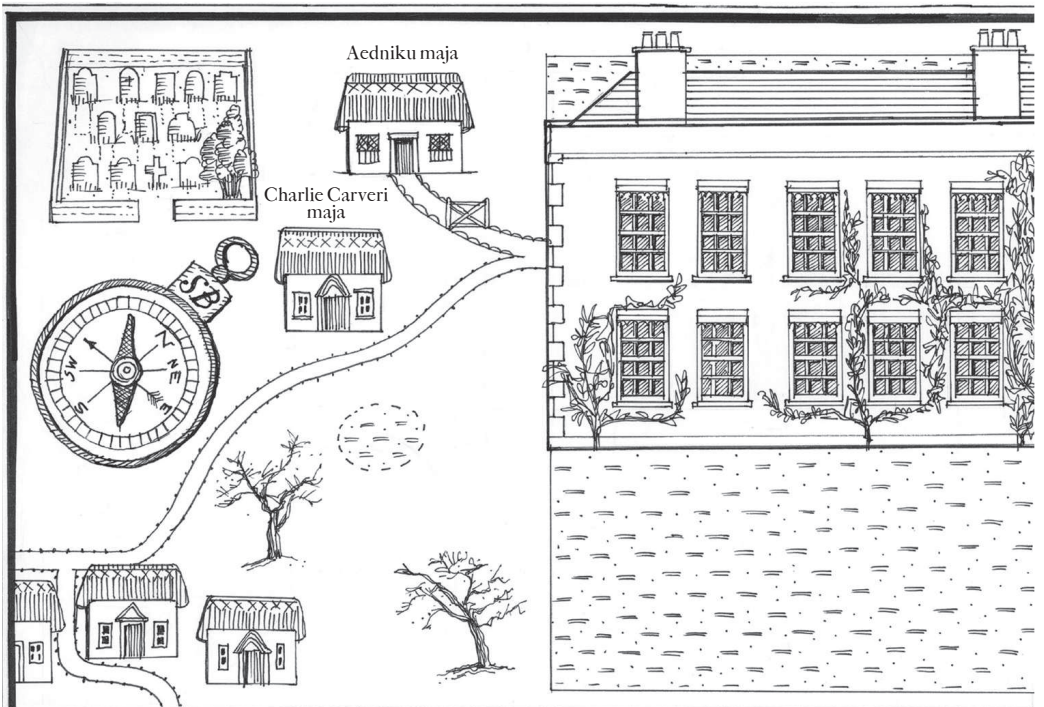
ISBN 978-9949-85-705-0

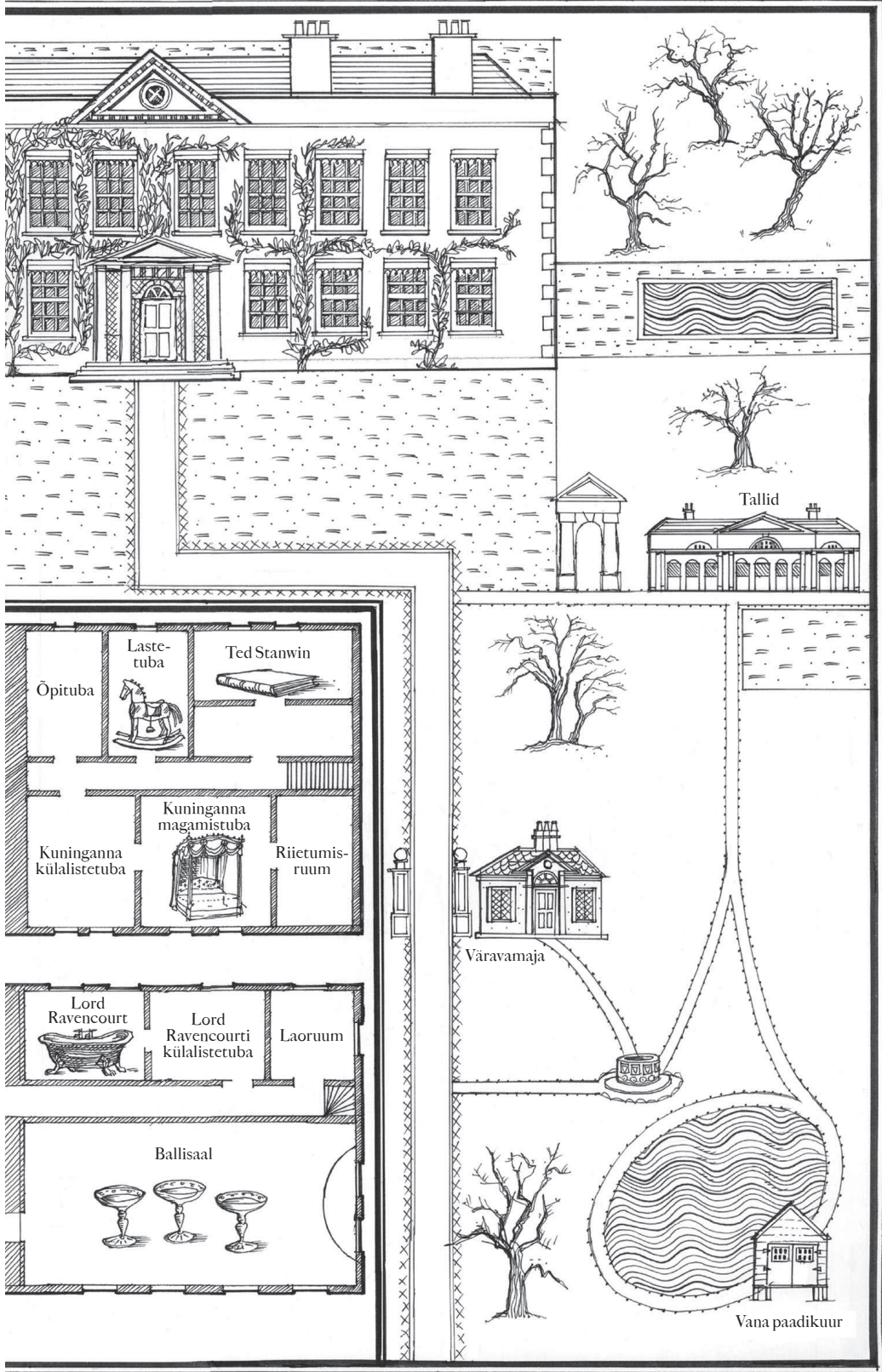
Trükitud AS Pakett trükikojas

www.tnp.ee

*Minu vanematele, kes andsid mulle kõik ega
nõudnud midagi. Minu õele, kõige esimesele ja
kõige karmimale mu lugejate seas – raevukuselt on
ainult kimalased temast üle.*

*Ja minu naisele, kelle armastus ja toetus ning
utsitamine, et ma aeg-ajalt klaviatuurilt pilku
tõstaks, tegid sellest raamatust nii palju enamat,
kui ma oodata oskasin.*

Õpituba

Laste-tuba

Ted Stanwin

Kuninganna külalistetuba

Kuninganna magamistuba

Riietumis-ruum

Lord Ravencourt

Lord Ravencourti külalistetuba

Laoruum

Ballisaal

Tallid

Värvamaja

Vana paadikuur

*Ootame teid suurima rõõmuga Blackheath House'i
maskiballile*

Teid võõrustab Hardcastle'i perekond:

lord Peter Hardcastle & leedi Helena Hardcastle

&

nende poeg Michael Hardcastle

nende tütar Evelyn Hardcastle

-Tähtsamad külalised-

*Edward Dance, Christopher Pettigrew & Philip Sutcliffe,
perekonna juristid*

*Grace Davies & ja tema vend Donald Davies,
seltskonna koorekiht*

Kaptenleitnant Clifford Herrington, mereväeohvitser (erus)

*Millicent Derby & tema poeg Jonathan Derby,
seltskonna koorekiht*

Daniel Coleridge, elukutseline mängur

Lord Cecil Ravencourt, pankur

Jim Rashton, politseiohvitser

Dr Richard (Dickie) Acker

Dr Sebastian Bell

Ted Stanwin

-Peamine majarahvas -

Ülemteener Roger Collins

Kokk proua Drudge

Esimene teenija Lucy Harper

Talliülem Alf Miller

Majakunstnik Gregory Gold

Lord Ravencourti toapoiss Charles Cunningham

Evelyn Hardcastle'i toatüdruk Madeline Aubert

*Me palume kõigil külalistel suurima austusega hoiduda
arutlemast Thomas Hardcastle'i ja Charlie Carveri üle,
kuna nendega seotud traagilised sündmused valmistavad
perekonnale endiselt suurt valu.*

Esimene päev

Kahesammu vahel unustan kõik.

„Anna!“ lõpetan hüüde ja panen suu üllatunult kinni.

Mu meel on järsku täiesti tühi. Ma ei tea, kes on Anna, või miks ma teda hüüan. Ma ei tea isegi seda, kuidas ma siia sattusin. Seisan metsas ja varjan piitsutava vihma eest silmi. Mu süda taob, ma lehkan higist ja jalad värisevad. Küllap ma jooksin, aga ma ei suuda meenutada, miks.

„Kuidas ma ...“ Kätele langenud pilk võtab mul sõnad suust. Need on kondised, inetud. Võõrad käed. Ma ei tunne neid.

Tajun paanika esimest puudutust ja püüan meenutada enda kohta midagi muud: pereliiget, aadressi, ükskõik mida ... aga miski ei tule. Mul ei ole isegi nime. Kõik, mida ma veel paar sekundit tagasi teadsin, on läinud.

Mul pigistab kurgus, hingetõmbed on valjud ja kiired. Mets mu ümber pöörleb, vaatevälja ähmastavad mustad laigud.

Rahune maha.

„Ma ei saa hingata,“ ahmin õhku, veri möirgab mu kõrvades ja vajun maha, surudes sõrmed mulda.

Saad küll, sa pead lihtsalt maha rahunema.

Hääl on lohutav, selles on jahe usaldusväärsus.

Sulge silmad, kuula metsa. Võta ennast kokku.

Häälele alludes pigistan silmad kinni, aga ei kuule muud kui vaid omaenda paanilist kähinat. Talumatult pika aja summutab see kõik muud helid, aga aegamisi, nii väga aegamisi suudan hirmust läbi puurida ja ka teised hääled sisse lasta. Vastu lehti krabistavad vihmapiisad, pea kohal sahisevad oksad. Minust eemal paremal on oja ning puude otsas varesed, kelle tiivad lendutõusul õhku lõhestavad. Miski krabistab alusmetsas, küülikujalgade mütsatused mööduvad käeulatuse kauguselt. Üksteise järel seon need värsked mälestused kokku, kuni mul on lõpuks viis minutit mälestusi, millesse end mässida. Sellest piisab, et paanika summutada, vähemalt praegu.

Ajan end kohmakalt püsti, üllatunud oma pikkusest ja sellest, kui kaugel tundub olevat maapind. Veidi kõikudes pühin pükstelt märjad lehed ja märkan esmakordselt, et mul on seljas smoking, särgil pori- ja veiniplekid. Ma olen olnud mingil peol. Taskud on tühjad ja mul pole mantlit, nii et ma ei tohiks olla liiga kaugele eksinud. See on julgustav.

Valguse järgi otsustades on hommik, nii et tõenäoliselt olin siin väljas kogu öö. Keegi ei pane end kenasti riidesse selleks, et õhtu üksi veeta, nii et küllap juba teatakse, et olen kadunud. Küllap kusagil seal puude taga on maja, mis on parajasti ärevalt ärkamas, minu leidmiseks asutavad end teele otsijate salgad. Mu pilk kammib puudealust, oodates poolenisti, et sõbrad lehtede vahelt nähtavale ilmuvad ning seljalepatsutused ja leebed naljad mu koju saadavad, aga unistamine mind siit metsast välja ei aita ning ma ei saa päästmist oodates siia passima jääda. Ma värisen, hambad plagisevad. Pean edasi kõndima, kas või ainult sooja saa-

miseks, aga ma ei näe midagi peale puude. Pole võimalik arvata, kas liigun abile lähemale või koperdan sellest hoopis eemale.

Teadmata, mida teha, pöörduvad mu mõtted tagasi selle juurde, kes ma olen.

„Anna!“

Olgu see naine kes tahes, ilmselgelt olen just tema pärast praegu siin väljas, aga ma ei suuda teda silme ette manada. Ehk on ta mu naine või tütar? Kumbki ei tundu õige, aga ometi on nimes tõmme. Ma tajun, et see püüab mu mõistust kuhugi juhatada.

„Anna!“ hõikan uuesti, rohkem meeleheitest kui lootusest.

„Appi!“ karjub naisehääle vastu.

Keeran häält otsides kannapealt ringi ja mu pea hakkab pöörutama, siis silman teda eemal puude vahel – mustas kleidis naine, kes jookseb elu eest. Mõni sekund hiljem näen tagaajajat, kes tema kannul läbi lehestiku tormab.

„Hei, sina! Seis!“ karjun ma, aga mu hääl on nõrk ja väsinud, nad trambivad sellest üle.

Jahmatus naelutab mu paigale ning mõlemad on peaaegu silmist kadunud, kui lõpuks neile järele torman, lennates nende kannule kiirusega, mida poleks oma valutavast kehast ealeski oodata osanud. Sellest hoolimata on nad minust ikka veidi eespool, ükskõik kui kiiresti ma jooksen.

Higi voolab mu laubalt ja juba niigi nõrkenud jalad muutuvad üha raskemaks, kuni lõpuks alla annavad ja mu siruli mutta kukutavad. Koperdan lehtede keskelt püsti täpselt karje kuulmiseks. See valgub üle kogu metsa, hirmust terav, ja selle lõpetab püssipauk.

„Anna!“ karjun ma ahastavalt. „Anna!“

Ei mingit vastust, ainult lasu hääbuv kaja.

Kolmkümmend sekundit. Täpselt nii kaua ma kõhklesin, kui teda esmalt silmasin, ja just nii kaugel ta minust oli, kui ta tapeti. Kolmkümmend sekundit otsustamatust, kolmkümmend sekundit täielikku hülgamist.

Mu jalge ees lebab jäme oks, võtan selle üles ja viibutan katseks. Oksa raskus ja koore kare tekstuur mõjuvad rahustavalt. Sellest pole relva vastu erilist kasu, kuid metsa uurimiseks on toikast rohkem tolku kui paljastest kätest. Ma hingeldan endiselt, värisen endiselt jooksumisest, aga süütunne nügib mind Anna karje suunas. Ettevaatlikult, et mitte liigset kära teha, lükkan madalal ripuvad oksad kõrvale, otsides midagi, mida ma tegelikult näha ei taha.

Minust vasakul praksatavad oksad.

Hoian hinge kinni ja kuulatan pingsalt.

Uuesti sama heli – sammud, mis ragistavad oksa ja lehti, liigudes ringiga minu selja taha.

Mu veri tardub soontes, jään liikumatult paigale. Ma ei julge üle öla vaadata.

Okste ragin läheneb, madalad hingetõmbed on otse mu kukla taga. Mu põlved lähevad nõrgaks, oks pudeneb peost.

Ma palvetaksin, aga ei mäleta sõnu.

Soe hingeõhk puudutab mu kaela. Haistan alkoholi ja sigarette, pesemata keha odööri.

„Itta,“ kähistab mees ja poetab mulle taskusse midagi rasket.

Tema kohalolu taandub, sammud taganevad uuesti metsa ja ma vajun kokku, surun lauba vastu mullapinda ning hingan sisse märgade ja mädanevate lehtede lõhna. Mööda mu põski jooksevad pisarad.

Minu kergendus on hale, argus kurb. Ma ei suutnud oma piinajale isegi otsa vaadata. Mis sorti mees ma õieti olen?

Kulub mõni minut, enne kui mu hirm piisavalt järele annab ja ma suudan end jälle liigutada, aga isegi siis olen sunnitud enda kogumiseks vastu kõrvalseisvat puud toetuma. Mõrtsuka kingitus kõliseb mu taskus ning peljates, mida võin leida, pistan käe taskusse ja tõmban välja hõbedast kompassi.

„Oh!“ ütlen üllatunult.

Klaas on mõranenud ja metall kulunud, tagaküljele on graveeritud initsiaalid SB.

Heidan metsa poole süüdlasliku pilgu. Anna keha on tõenäoliselt lähedal, aga tunnen kabuhirmu, mõeldes mõrvari reaktsioonile, kui peaksin sinnapoole minema. Võib-olla ma sellepärast olengi veel elus, et lähemale ei läinud. Kas ma tõesti tahan tema armulikkuse piire katsetada?

Oletades, et see on nii.

Põrnitsen kompassi võnkuvat nõela terve igaviku. Mulle pole just eriti palju asju jäänud, milles võin kindel olla, aga ma tean, et mõrvarid ei heida armu. Ükskõik, mis tal plaanis on, ma ei tohiks tema nõuannet uskuda ja järgida, aga kui ma seda ei tee ... Puurin jälle pilguga metsa. Kõik suunad tunduvad täpselt ühesugused, lõputud puud vimmake taeva all.

Kui eksinud sa pead olema, et lasta saatanal end koju juhatada?

Nii eksinud, jõuan ma otsusele. Täpselt nii eksinud.

Lükkan end puust eemale ja sean kompassi siledale peopesale. See ihkab aina põhja, seega keeran end itta, vastu külmale vihmale ja tuulele, vastu kogu maailmale.

Lootus on mu maha jätnud.

Ma olen inimene puhastustules, pime pattudele, mis on mu niikaugele viinud.